

Розділ 3

Розділ 3 ІДЕЯ ДЯДЬКА КВЕНТІНА

Зранку ще віяв навальний вітер, але буря пішла на спад. Рибалкам відлягло, коли вони побачили, що їхні човни на березі майже не постраждали. Але невдовзі пішла чутка про лихо у Кирін-котеджі, й кілька ловигав прибувало, щоб подивитися, як величезне, вивернуте з корінням дерево звалилося на будиночок.

Діти радше тішилися увагою до їхніх розповідей про те, як вони дивом врятувалися. При денному світлі шкода від падіння дерева виглядала вкрай жахливо. Дах розбило, наче яєчну шкаралупу, а всі кімнати другого поверху зяяли руїною.

Жінка, яка приходила із села допомагати тітці Фенні по господарству, вигукнула, побачивши біду:

— Ну, це ж скільки тижнів піде на направу! Ви вже звертались до будівельників? Я б уже їх привела й показала, що робити.

— Тепер я займаюся всіма питаннями, пані Дейлі, — відповів дядько Квентін. — У дружини сильний шок. Вона зараз не може всім перейматися. Найперше нам слід вирішити, як бути з дітьми. Вони не можуть тут залишатися, доки кімнати зруйновані.

— Бідолахам краще повернутися до школи, — сказала тітка Фенні.

— Ні, в мене є краща ідея, — зауважив дядько Квентін, витягуючи з кишені листа. — Набагато краща. Уранці я отримав листа від Ленуара. Це той, який цікавиться тими ж дослідями, що і я. Він пише... Стривай-но, зараз я знайду це місце. Осьде воно.

І дядько Квентін прочитав уголос: «Було дуже люб'язно з Вашого боку запросити мене разом з сином П'єром приїхати до вас. Дозвольте й мені запросити вас із дітьми до себе. Я не знаю, скільки їх у Вас, але ми всім їм будемо раді в нашому великому домі. І П'єру, і його сестрі Мерібел буде веселіше».

Дядько Квентін з торжеством подивився на дружину.

— Отак-от! Я вважаю це запрошення надзвичайно великодушним! І вельми вчасним. Ми відправимо дітей до мого колеги.

— Квентіне, як це? Адже ми не знаємо ні його самого, ні його сім'ї! — зауважила тітка Фенні.

— Його син вчиться в одній школі з Діком і Джуліаном, а Ленуара я знаю як людину непересічну і тямущу. — Дядько Квентін мовив це таким тоном, ніби самі ці риси вичерпували всі проблеми. — Зараз йому потелефоную. Який у нього номер?

Тітка Фенні почувалася безпорадною перед раптовою рішучістю чоловіка все вирішувати самому. Йому було ніяково через те, що причиною лиха стала його забудькуватість. Наразі він хотів довести, що здатний всьому дати раду, якщо береться до роботи. Почувши, що він набирає номер, тітка Фенні насупилася. Як можна виряджати дітей казна-куди?

Дядько Квентін поклав слухавку й вийшов до дружини з урочистим виглядом, дуже задоволений собою.

— Усе залагоджено, — сказав він. — Ленуар радий, страшенно радий! Каже, йому і його дружині подобається, коли в будинку діти, а його власні діти будуть у захваті від такого товариства. Зараз знайдемо машину, і діти можуть негайно рушати.

— Але, Квентіне, ми не можемо ось так вирядити їх до незнайомих людей! Дітям це не сподобається! Не здивуюся, якщо Джорджа відмовиться їхати, — заявила його дружина.

— О, я ж забув. Їй не можна взяти із собою Тіммі, — повідомив дядько Квентін. — Здається, Ленуар не любить собак.

— Ти ж чудово розумієш, що Джорджа у такому разі не поїде! — сказала тітка Фенні. — Це нерозумно, Квентіне. Джорджа нікуди не їздить без Тіммі.

— Цього разу їй, однак, доведеться, — рішуче відрубав дядько Квентін, ладний не допустити, щоб Джорджа зруйнувала його чудові плани. — А ось і діти. Я поцікавлюсь їхньою думкою і послухаю, що вони скажуть!

Він покликав дітей до кабінету. Вони зайшли, впевнені, що зараз почують погані новини: либонь, усіх повертають до своїх шкіл!

— Пам'ятаєте того хлопця, про якого я казав учора ввечері? — розпочав дядько Квентін. — П'єр Ленуар. Ви ще його називали якимось дурним прізвиськом.

— Смоляний! — хором відповіли Дік і Джуліан.

— Атож, Смоляний. Так от, його батько дуже люб'язно запрошує вас усіх приїхати і погостювати у їхній Вершині контрабандистів, — сказав дядько Квентін.

Діти були вражені.

— Вершина контрабандистів! — уяву Діка полонила ця дивна назва. — Що означає «Вершина контрабандистів»?

— Так називається їхній будинок, — пояснив дядько Квентін. — Він дуже старий, збудований на вершині незвичайного пагорба, оточеного болотами, які залишилися від стародавнього моря. Пагорб був тоді островом, а зараз височіє як гора серед боліт. За давніх часів там процвітала контрабанда. Наскільки я чув, це незвичайна місцина.

Усе це захопило дітей. До того ж Джуліанові й Діку завжди подобався Смоляний Ленуар. Він хлопець моторний і веселун. Це супер, і вони чудово бавитимуть час.

— Ну що, хочете туди поїхати? Чи радше повернетесь до школи до кінця канікул? — нетерпляче поцікавився дядько Квентін.

— О ні, тільки не до школи! — хором відповіли всі.

— Мені страшенно хотілося б поїхати до Вершини контрабандистів, — сказав Дік. — Звучить достоту приголомшливо. І мені завжди подобався друзяка Смоляний, особливо відколи він підпиляв одну ніжку стільця нашого класного керівника. Щойно пан Томс сів, вона уломила!

— Гм. Не розумію, як подібні витівки можуть викликати симпатію до кого б то не було, — зауважив дядько Квентін, починаючи злегка сумніватися, чи варто відпускати дітей на запрошення пана Ленуара. — Може, до школи все-таки краще?

— Ой ні, ні! — закричали діти. — Їдьмо до Вершини контрабандистів! Ну будь ласочка!

— Гаразд, — відповів дядько Квентін, задоволений тим, що вони охоче пристали на його план. — Правду кажучи, я вже домовився. Потелефонував панові Ле-

нуару кілька хвилин тому. І він поставився до всього з розумінням.

— Можна мені взяти з собою Тіммі? — раптом спитала Джорджа.

— Ні, — відповів батько. — Боюся, що ні. Пан Ленуар не любить собак.

— Тоді він мені не подобається, — похнюпилася Джорджа. — Без Тіммі я нікуди не поїду.

— Тоді ти повернешся до школи, — різко відповів батько. — І припини супитися, Джорджо. Ти знаєш, що мені це не подобається.

Але Джорджа не послухалася. Вона відвернулася. Інші з прикрістю дивилися на неї. Невже вона зараз затнеться і все зіпсує? Невже змарнується така чудова нагода? Звичайно, без Тіммі буде не так весело. Але ж не можна всім повертатися до школи лише тому, що Джорджа нікуди не хоче їхати без собаки.

Діти зайшли до вітальні. Енн взяла Джорджу підруч, але та відкинула її руку.

— Джорджо! Ти неодмінно повинна їхати з нами, — сказала Енн. — Я так не можу: непереносно буде дивитись, як ти сама повертаєшся до школи..

— Я буду не сама, — зауважила Джорджа. — Зі мною буде Тіммі.

Друзі умовляли її, але вона їх не слухала.

— Дайте мені спокій, — нарешті сказала Джорджа. — Я хочу подумати. Чим ми поїдемо до Вершини контрабандистів і де це? Якою дорогою поїдемо?

— Поїдемо автівкою, Вершина контрабандистів — трохи далі узбережжям на північ, тож, напевно, нас повезуть прибережною дорогою, — відповів Джуліан. — А що, Джорджо?

— Не став зайвих питань, — відповіла Джорджа.
З кімнати вона вийшла разом з Тіммі. За нею ніхто не пішов. Коли Джорджа в лихому настрої, краще її не чіпати.

Тітка Фенні почала складати дитячі речі, хоча добути щось із кімнати дівчат було неможливо. Невдовзі Джорджа повернулася, але Тіммі з нею не було. Вона повеселішала.

— Де Тим? — одразу поцікавилася Енн.

— Десь гуляє, — відповіла Джорджа.

— Ти їдеш з нами, Джорджо? — запитав Джуліан, дивлячись на неї.

— Так. Я вирішила їхати, — сказала Джорджа, чомусь уникаючи дивитися Джуліанові в очі.

А він собі подумав: «Чого б то пак?»

Тітка Фенні роздала всім підобідок, а незабаром по них приїхала велика автівка. Діти посідали в неї, дядько Квентін звелів передати чимало звідомлень панові Ленуару, а тітка Фенні розцілювала усіх на прощання.

— Сподіваюся, ви гарно відпочинете у Вершині контрабандистів, — сказала вона. — Будь ласка, як приїдете, одразу напишіть мені й про все розкажіть.

— А з Тіммі ми не попрощаємося? — запитала Енн, з подивом дивлячись на Джорджу, яка ніби зовсім забула про пса. — Джорджо, ти поїдеш, не попрощавшись із друзякою Тіммі?!

— Усе, годі! — мовив дядько Квентін, боячись, що Джорджа щось раптом утне. — Рушайте, водію! Заводьте. Тільки, будь ласка, не їдьте надто швидко.

Махаючи руками і щось вигукуючи, діти від'їхали від Кирін-котеджу. Вони з сумом озирались на розвалений деревом дах. Та головне, що їх не повернули до школи.

Де ж Тіммі в цей момент? Невже Джорджа так просто його залишила?

Вони повеселішали, коли почали думати про Смоляного і його домівку з дивною назвою Вершина контрабандистів.

— Вершина контрабандистів! Звучить невимовно хвилююче! — сказала Енн. — Я цілком можу собі уявити старовинний будинок на вершині пагорба. Подумати тільки, що колись це був справжній острів. Цікаво, чому море відступило, залишивши по собі болота.

Джорджа деякий час мовчала, поки автівка мчала по дорозі. Друзі пару разів поглянули на неї, але вирішили нарешті, що вона журиться за Тіммі. Однак вигляд у неї був не дуже сумний.

Автівка заїхала на вершину пагорба, а тоді помчала в долину. В долині Джорджа нахилилася вперед і торкнулася руки водія.

— Будь ласка, зупиніться на хвилю. Нам тут треба декого підібрати.

Джуліан, Дік та Енн витріщилися на неї з подивом. Водій, теж дещо здивований, пригальмував. Джорджа відчинила дверцята й голосно свиснула.

Щось вирвалося з живоплоту й радісно шаснуло в автівку. Це був Тіммі! Він усіх облизував, тупцяв лапами усім по ногах і тихенько гавкотів, показуючи, який він схвилюваний і щасливий.

— Отакої, — із сумнівом у голосі сказав водій. — Не знаю, чи дозволили вам брати цього собаку. Ваш батько нічого про нього не казав.

— Усе гаразд, — відповіла Джорджа, і лице їй рум'яніло від радощів. — Усе добре. Вам нема чого турбуватися. Будь ласка, рушаймо.

— Ну ти й пустунка! — вигукнув Джуліан, не знаючи, злитися йому на Джорджу чи радіти, бо Тіммі знову

з ними. — Ти ж знаєш, що пан Ленуар може відіслати його назад.

— Тоді йому доведеться відіслати назад і мене, — вперто сказала Джорджа. — У кожному разі найголовніше — Тіммі нарешті з нами, а я — з вами!

— Так, це чудово, — сказала Енн й обняла по черзі Джорджу й Тіммі. — Мені теж так не хотілося їхати без Тіммі.

— Уперед до Вершини контрабандистів! — крикнув Дік, коли машина рушила з місця. — Цікаво, чи чекають там на нас якісь пригоди?